

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XII-A, 2018-2019
SECȚIUNEA POEZIE
NR.78

Pe uliți dalbe...

Mă biciuie zăpada iernii-n față
Cu amintiri venite din exil,
Și oameni rătăciți, din altă viață,
Ce bântuie prezentul, la Mizil.

Ici-colo lampadare ofticoase
Lumină boschetarii-n colț de străzi,
Urgia iernii le pătrunde-n oase
Iar câinii-aleargă gerul prin ogrăzi.

Un vuiet surd, ce vine dinspre gară
Se-adăpostește-n casa dinspre deal,
Și-ntreg decorul poleit în ceară
Devine unul tot mai ireal.

Imagini efemere se perindă
Pe uliți dalbe, unde mulți holtei,
Au convenit să pună de-o colindă
Compusă de-un boier din Fefelei.

Au trupurile stoarse și flămânde
Iar grijile în traiste nu le-ncap,
Sunt parte a aceleiași osânde
Perpetuate, de la veac la veac.

Așteaptă-n poarta lumii, ferecate
Ca mai apoi să plece în exil,
Lăsând în urmă ierni amanetate,
Să ningă, ca pe vremuri, la Mizil.

Esențe

Prin ochii ferestrei, doar lacrimi de lemn
Și frunze, din toamna plecată curând,
Valsează haotic, pe-un petic de rând
Tăcute catrene rămân în consemn.

Pe străzi fără nume copacii pustii
Cerșesc o umbrelă ori numai un ceai,
Din teiul iubirii, rămas fără grai
În mijlocul nopții cu zeci de stafii.

Și tremur haotic și nu pot să strig
Căci nimeni n-aude, iar pulsul mi-e mut,
De-atâta-ncordare încep să strănut
Cu gândul la tine, nu știu de mi-e frig.

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XII-A, 2018-2019
SECȚIUNEA POEZIE
NR.78

Șuvoaie de apă mă-ngână, din cer
Toți norii mă tună și vor ca să plec,
Depart de oameni lumini se petrec
Și cad printre frunze mușcate de ger.

Orbecăi prin ceață, aproape sedat
De gustul tristeții plecată prin lume,
S-adune trecutul, ajuns fără nume
În cartea jilavă de-atâta plouat.

Doar gându-mi răspunde, ecou-i plecat
Să-ți numere pașii, eternă himeră
Rămâi pe vecie în viața-austeră,
A toamnei, în care iubire-a secăt.

Rugăciune

Primește-mă, de poți, în casa ta
Căci ineptia vremilor mă seacă,
Iar pana în cerneală mi se-neacă
Păstrând onoarea numelui în ea.

Sunt martor al grotescului decor
Din lumea pervertită la tăcere,
În care frații stau la frontiere
Să aperse ce nu mai este-al lor.

Refuz să mă târăsc printre ingrați
Ce s-au născut să gestioneze conturi,
Refuz să mai citesc despre avorturi
Și despre toți penalii tolerați.

Nu voi să fiu cameleon de lux
Lipsit de orizont și-apartenență,
Nu voi să-not în mări de indolență
Ce au ajuns să aibă numai flux.

Mi-e gândul doar la cei înstrăinați,
Care la alte moaște se închină,
La vinovați ce nu mai poartă vină
De-a nu fi fost vreodată condamnați.

Aștept să fiu primit în casa ta,
Căci ineptia vremilor mă seacă,
Iar pana în cerneală mi se-neacă,
Păstrând onoarea numelui în ea.